

ת"פ 28944/11/22 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בכפר סבא
ת"פ 28944-11-22 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני	כבוד השופט שרון דניאלי
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	פלוני (עציר)

גזר דין

1. הנאשם, פלוני (להלן - הנאשם), הורשע ביום 26.6.23 על פי הודאתו ובמסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - בן זוג, לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - חוק העונשין).
 2. על פי עובדות החלק הכללי של כתב האישום המתוקן, הנאשם והמתלוננת גב' מ"ע (להלן - המתלוננת) היו במועד הרלוונטי לכתב האישום זוג נשוי והתגוררו יחד בכפר קאסם, ובאותה עת הייתה המתלוננת בחודש הרביעי להריונה.
 3. הנאשם הודה והורשע בכך כי ביום 12.11.22 בשעה 01:24 בלילה או בסמוך לכך, הגיע לביתם המשותף ופגש את המתלוננת, ובשל כעסו על כך שהשאירה את המפתח במנעול דלת הבית, הורה לה לעזוב את הבית וללכת לבית הוריה. בנסיבות אלה המתלוננת יצאה בריצה מהבית, בעוד הנאשם רודף אחריה. בהמשך, הנאשם עצר וחזר לכיוון הבית, נכנס לרכבו ונסע מהמקום במהירות, וכשהבחין במתלוננת הוא הכניס אותה למושב הנוסע שליד הנהג ברכב, והמשיך בנסיעה עד לכניסה לבית.
- בשלב זה הנאשם יצא מהרכב, פתח את דלת הנוסע שליד הנהג ואחז בחולצתה של המתלוננת ומשך אותה בחוזקה מספר פעמים, חרף התנגדותה, וכשהיא יצאה מהרכב, הוא נסע מהמקום והמתלוננת המשיכה בהליכה על הכביש. מספר דקות לאחר מכן, הנאשם נסע במהירות בעקבות המתלוננת, ולאחר שחנה את רכבו בכניסה לבית, הוא יצא ממנו ורך אחר המתלוננת, שהחלה במנוסה מפניו. הנאשם אחז בחוזקה בחלקו האחורי של צווארון חולצתה של המתלוננת, משך בו וגרר אותה ברחוב. כשהמתלוננת התנגדה לכך, הנאשם הפיל אותה על הרצפה, סטר בחוזקה בפניה ואז הרים אותה וגרר אותה מהמקום כשהוא אחז בחולצתה. הנאשם הוסיף ומשך את המתלוננת למדרגות הבית ודחף אותה.
- כתוצאה ממעשים אלה, נגרמו למתלוננת חבלות בדמות המטומות, נפיחות בצד עין ושפה מימין, שפשוף בעורף ימין, המטומה בתנוך שמאל ושפשוף בפרק יד ימין.

טיעוני הצדדים לעונש

4. לאחר הצגת הסדר טיעון וטרם שמיעת הטיעונים לעונש, ביקש דווקא ב"כ המאשימה, עו"ד שלומי רותם-גרינבוים, להפנות את הנאשם לשירות המבחן לצורך קבלת תסקיר, בטענה לקיומם של "פרטים מסוימים" שיש צורך להביאם לפני בית המשפט. ההגנה התנגדה לבקשה זו, ובנסיבות אלו, כמו גם לנוכח העומס המוטל ממילא על שירות המבחן, דחיתי את בקשת המאשימה.

5. ב"כ המאשימה טען כי הנאשם, יליד שנת 1994, פגע במעשיו בזכותה של המתלוננת לביטחון ולשלמות הגוף. החומרה במעשיו של הנאשם מתבטאת בנסיבות בהן נפגעה תחושת המוגנות של המתלוננת, שהותקפה בביתה ועל ידי בן זוגה, ובכך שהעבירה בוצעה לעיני עוברים ושבים ונשמעה לאוזני כל מי שהיה במקום בזמן האירוע. ב"כ המאשימה הדגיש שהאירוע הוא בבחינת מסכת אלימה שבה המתלוננת נמלטה מפניו של הנאשם, שרדף אחריה ונהג בה באלימות, כשהיא בחודש הרביעי להריונה.

ב"כ המאשימה טען שמתחם העונש ההולם בגין העבירה נע בין 12 ועד 24 חודשי מאסר בפועל, והפנה לפסיקה בעניין זה (רע"פ 977/16 פלוני נ' **מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 10.2.16); עפ"ג 24733-06-19 (מחוזי - מרכז) **בלאל בדיר נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 11.11.19); ת"פ (שלום - רמלה) 68753-07-18 **מדינת ישראל נ' באסם עואד** (פורסם בנבו, 10.2.19)).

ב"כ המאשימה ציין לזכותו של הנאשם את הודאתו שהובילה לחיסכון בזמן שיפוטי. לצד זאת, ב"כ המאשימה הפנה לעברו הפלילי של הנאשם, שכולל הרשעה משנת 2016 בעבירות משנת 2014 שהן חמורות יותר מהעבירה בתיק כאן, שבגין נידון ל-3 שנות מאסר בפועל, ובנסיבות אלה עתר למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם באופן שלא יפחת מ-20 חודשי מאסר, בצירוף מאסר על תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת. ב"כ המאשימה ציין כי אמנם זו זכותו של הנאשם שלא לגשת לשירות המבחן, אך הימנעות זו לא יכולה לשמש כטענה להפחתה במידת מסוכנותו, וכן הוסיף כי הנאשם נתון במעצר ממועד האירוע.

6. ב"כ הנאשם, עו"ד רן שטרצר, הסכים בפתח טיעוניו שעל הנאשם להיענש בגין מעשיו, ואולם אין לתת מקום ל"רעשי רקע", כגון העובדה שהאירוע התרחש ברחוב, כדי להשפיע על קביעת העונש. ב"כ הנאשם טען כי אין להוסיף נופך של חומרה לאירוע, שהיה נקודתי ולא השתרע על פני תקופה, והסתיים בתקיפה אחת של המתלוננת באמצעות הפלטה על הרצפה והסטירה על פניה. הסנגור הדגיש שעובר לאירוע בני הזוג חיו יחד 3 שנים ללא אירוע חריג, וטען כי המתחם לו עתרה המאשימה, ומיקומו של הנאשם בתוך המתחם, מלמדים כי הנאשם זכה ל"יחס מיוחד". לדברי ב"כ הנאשם, מגזרי דין אחרים מהעת האחרונה ניתן ללמוד כי המאשימה עתרה במקרים דומים ואף חמורים יותר, למתחם ענישה שהרף התחתון שלו הוא 9 חודשים.

ב"כ הנאשם ביקש להבחין בין המקרים בהם נקבעו מתחמי ענישה שהרף התחתון שלהם הועמד על 12 חודשי מאסר בפועל, לעומת המקרה שלפניי, וטען כי במקרים הראשונים דובר בנאשמים שהורשעו במספר עבירות או שהעבירה בה הורשעו כללה מספר אירועים, לעומת האירוע הנקודתי בו הורשע הנאשם.

ב"כ הנאשם הפנה לפסיקת בתי המשפט באירועים דומים של תקיפה הגורמת חבלה לבן זוג, ממנה עולה כי מקובל לקבוע מתחם ענישה שנע בין מספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות ועד 12 חודשי מאסר בפועל: רע"פ 7004/22 **טירונר סלומון נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 26.10.22); עפ"ג 14541-04-23 (מחוזי - י"ם) **עמאד קווסאמי נ'**

מדינת ישראל (פורסם בנבו, 14.6.23); ת"פ (שלום - רמלה) 33546-01-20 **מדינת ישראל נ' יורי שירקונוב**
(פורסם בנבו, 30.5.23); ת"פ (שלום - ת"א) 6653-10-21 **מדינת ישראל נ' עמוס שמעון גרבי** (פורסם בנבו,
15.5.23); ת"פ (שלום - כפר סבא) 66659-07-19 **מדינת ישראל נ' פלוני** (פורסם בנבו, 2.3.23).

ב"כ הנאשם ביקש לגזור את עונשו של הנאשם בשליש התחתון של המתחם שהציג, וזאת בהינתן העובדה שעברו של הנאשם, שהוא צעיר כבן 29, כולל הרשעה אחת משנת 2016. ב"כ הנאשם ביקש לזקוף לזכות הנאשם את הודאתו בכתב האישום המתוקן, ואת החיסכון בזמן השיפוט ובפרט את החיסכון בהעדתה של המתלוננת. הסנגור הוסיף שהאירוע לא מאפיין את חייהם של בני הזוג, שחיים יחד מספר שנים כאשר הנאשם דואג לפרנסת הבית, וכן ציין שהמתלוננת קיבלה את בקשת סליחתו של הנאשם ואף הגיעה לבקרו בבית הסוהר. עוד צוין כי בנו של הנאשם נולד במהלך מעצרו, וחרף בקשות שהועברו בעניין לשלטונות הכלא הוא לא זכה לבקר את הבן באופן מסודר. ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם, שעצור מזה כ- 7 חודשים.

הנאשם בדבריו האחרונים לעונש הביע חרטה על מעשיו, טען שהוא לא יודע איך הגיע למצב שבו הוא הרים את ידו על המתלוננת, והוסיף שהוא אוהב אותה ולא יחזור עוד על מעשיו.

דיון והכרעה

7. במסגרת הדיון בשאלת העונש ההולם בעניינו של הנאשם על בית המשפט לקבוע תחילה את מתחם העונש ההולם בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בהן הורשע (סעיף 40ט לחוק העונשין).

בשלב שני, על בית המשפט לגזור את העונש המתאים לנאשם בתוך מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות (סעיף 40יא לחוק העונשין).

8. בספר בראשית, פרק ב, פסוק י"ח נכתב: **"ויאמר יהוה אלהים לא טוב היות האדם לבדו אעשה לו עזר כנגדו"**, ובהמשך בפרק ב, פסוק כ"ד נכתב: **"על כן יעזב איש את אביו ואת אמו. ודבק באשתו והיו לבשר אחד"**.

על כך הוסיף הרמב"ם (בהמשך לדברי התלמוד במסכת יבמות, דפ ס"ב, ע' ב): **"וכן צוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יתר מגופו ואוהבה כגופו..."** (משנה תורה לרמב"ם, ספר נשים, הלכות אישות, פרק ט"ו, הלכה י"ט).

הנאשם ביצע עבירת אלימות נגד המתלוננת, בת זוגו, העזר כנגדו. כל זאת, כשאף הוא אמור לשמש לה כמשענת ועזר כנגדה, בפרט כשהיא בחודש הרביעי להריונה ונושאת בבטנה את בנם הראשון.

העבירה שביצע פוגעת בערכים המוגנים של זכותה הבסיסית של המתלוננת לכבוד, לביטחון ולשלמות הגוף.

9. עבירות אלימות במשפחה פוגעות בקורבן העבירה לא רק פגיעה פיזית, אלא גם פגיעה נפשית, ויש בהן כדי לערער את תחושת הביטחון האישי של קורבן העבירה, המותקף דווקא על ידי מי שהיה אמור להיות הקרוב ביותר אליו.

העבירה של תקיפה הגורמת חבלה כלפי בת זוג, היא עבירה חמורה, לא רק בשל העונש המרבי הקבוע לצידה, שהוא כפל העונש הקבוע לצד עבירת התקיפה, אלא גם בשל העובדה שמדובר במעשה אלימות ממש, ועוד כזה המתבטא באופן משמעותי, בעצם גרימת החבלה.

התופעה של אלימות במשפחה בעיקר כלפי נשים, היא תופעה מגונה, שטרם עברה מהעולם ומישראל חרף ההתקדמות במעמד האשה.

לאחר כל זאת, גם בעבירות של אלימות במשפחה, נדרש בית המשפט לבחון מכלול שיקולים בעת קביעת מתחם העונש וגזירת העונש ההולם, הנוגעים לאופן ביצוע התקיפה, קיומן של עבירות נלוות, השאלה אם מדובר באירוע נקודתי או מתמשך, שימוש בחפצים, מספר מעשי התקיפה המגולמים בעבירה היחידה, אופי החבלה, מיקום האירוע ועוד.

10. מעשי התקיפה בהם הורשע הנאשם והמעשים הנלווים להם - משיכה בחוזקה, גרירה ברחוב, הפלה על הרצפה, סטירה בחוזקה ואז שוב הרמה וגרירה נוספת ודחיפה - הם מעשים לא קלים. אכן, בפסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה מדובר היה באלימות חמורה ומסוכנת יותר, אך במקרה שלפניי החומרה נובעת בעיקר מהעובדה כי מדובר באירוע מתמשך, מהעובדה שמעשיו של הנאשם נעשים ברחוב ויש בהם כדי להחריף את תחושת ההשפלה של המתלוננת, גם אם לא עולה מכתב האישום המתוקן כי היו עדים לאירוע עוברים ושבים, וכן (ובפרט) מהעובדה כי המתלוננת הייתה בשלבי הריון מוקדמים בעת האירוע.

בנסיבות אלו, הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים על ידי העבירה הינה בינונית.

11. בקביעת מתחם הענישה על בית המשפט להתחשב גם בענישה הנוהגת, שהיא מגוונת, כפי שיפורט להלן. בעבירות מסוג זה, אפשר למצוא מנעד ענישה רחב שנע החל ממאסרים מותנים במקרים חריגים, דרך מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות במקרים קלים יחסית וכלה במאסר ממושך בפועל במקרים החמורים, והדבר תלוי כמובן בנסיבות המעשה והעושה, ופעמים רבות גם שיקולי שיקום מקבלים משקל רב בגזירת הדין.

בפסיקת בתי המשפט במקרים דומים נקבעו מתחמי עונש שונים ונגזרו על נאשמים העונשים הבאים:

א. ברע"פ 2750/22 **אורי אלי ליוולקו נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 9.5.22) נדחתה בקשת רשות ערעור שהגיש המבקש, רופא במקצועו ללא עבר פלילי, לאחר דחיית הערעור שהגיש לבית המשפט המחוזי בגין הרשעתו בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש כלפי בן זוג ואיומים. בגזר הדין צוין כי הנאשם היכה את המתלוננת בראשה, היכה בה באגרופיו, בעט בה, ובהמשך התיישב עליה והחל לחנוק אותה ואיים עליה כי יהרוג אותה. בית המשפט השלום קבע מתחם שנע בין 8 ל- 20 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו 10 חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג ובריח, בצירוף ענישה נלווית.

ב. בע"פ (מחוזי - מרכז) 4077-04-23 **פלוני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 18.6.23) נדחה ערעורו של נאשם, נעדר עבר פלילי, שהורשע במסגרת הסדר טיעון בביצוע עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבן זוג, וזאת לאחר שחנק את המתלוננת, הפיל אותה לרצפה, היכה בפניה במכת אגרוף, ניער את פניה ובהמשך נשך אותה בזרוע יד ימין. למתלוננת נגרמו חבלות בדמות אדמומיות בזרוע יד ימין ובכתפיים. בית המשפט השלום קבע מתחם ענישה שנע בין 5 חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות לבין 15 חודשי מאסר בפועל, וגזר עליו 5 חודשי מאסר שירוצו בדרך של עבודות שירות, תוך התחשבות בהמלצת שירות המבחן ובהליך השיקום שעבר;

ג. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 8173-01-22 **אבו מחסן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 4.7.22) נדחה, ברוב דעות, ערעור של המערער, נעדר עבר פלילי, שהורשע בבית משפט השלום על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן, בכך שהוריד את כיסוי ראשה של המתלוננת, אחז בגרונה, היכה אותה בידיו, נשך אותה באפה והשליך לעברה כיסא. כתוצאה ממעשיו נגרמו למתלוננת שריטות בכף ידה ועל אפה. תסקיר שירות המבחן לימד על העדר אופק שיקומי. בית משפט השלום קבע מתחם הנע בין 8 ל- 18 חודשי מאסר, והשית על הנאשם מאסר בפועל בן 12 חודשים ומאסר מותנה;

ד. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 40581-08-20 **אלולו נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, מיום 18.11.20) נדחה ערעורו של מערער שנדון ל- 14 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של תקיפת בת זוגו. הוא סטר על פניה, וכשהתרחקה ממנו, תפס בידה ומשכה לכיוונו, הפילה ארצה והכה אותה בכל חלקי גופה. בהמשך, אחז בראשה ומשכה לכיוונו. בית משפט השלום קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר בפועל ועד 18 חודשי מאסר בפועל;

ה. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 22674-12-19 **אבו סלימאן נ' מדינת ישראל** (לא פורסם, 25.2.20) נדחה ערעורו של המערער שהורשע בעבירה של תקיפה סתם של זוגתו, בכך שחבט בה מספר פעמים במכות אגרוף לראשה וזאת לנגד עיניהם של עוברי אורח ושניים מילדיהם הקטינים שהיו עימה. בית משפט השלום עמד על עברו הפלילי של הנאשם, על היעדר תסקיר או אופק שיקומי וכן על כך שהנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר. בית המשפט קבע מתחם שנע בין מספר חודשי מאסר בפועל עד 18 חודשי מאסר בפועל וגזר על הנאשם עונש מאסר בן 11 חודשים לצד רכיבי ענישה נוספים;

ו. בעפ"ג (מחוזי - מרכז) 24733-06-19 **מדינת ישראל נ' בדיר** (לא פורסם, 11.11.19) שאליו הפנה ב"כ המאשימה, נדחה ערעור של נאשם בעל עבר פלילי בעבירות אלימות, שהורשע בעבירה של תקיפת בת זוג, במסגרתה הוא הכה בידיו בראשה של המתלוננת, אחז בזרועותיה, המשיך והכה בראשה ובגופה, ולאחר מכן משך בשערות ראשה והכה אותה בפניה, עד שנגרמו לה חבלות של ממש. בית המשפט השלום קבע מתחם עונש שנע בין 12 ל- 24 חודשי מאסר, וגזר עליו 10 חודשי מאסר בפועל, וזאת לאחר שהתחשב בהמלצות שירות המבחן בתסקיר שהתקבל לעניין הדרך הטיפולית שעבר.

12. עיינתי גם בפסקי הדין שהציגו לפניי ב"כ הצדדים, ונסיבותיהם של רובם שונות מעניינו של הנאשם שלפניי, לחומרה ולקולא.

לנוכח כל האמור לעיל, בשים לב לעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים, נסיבות האירוע והענישה הנוהגת, אני קובע כי מתחם העונש בגין העבירה שביצע הנאשם נע בין 8-20 חודשי מאסר בפועל.

13. מכאן יש למקם את עונשו של הנאשם במתחם שנקבע. לחובתו של הנאשם הרשעה בודדת, בעבירות חמורות, בגין נדון על ידי בית המשפט המחוזי לעונש של 3 שנות מאסר בפועל. לעובדה זו יש ליתן משקל, אך לא מצאתי כי יש הצדקה למקם את עונשו של הנאשם בחלקו העליון של המתחם שנקבע, כפי שביקשה המאשימה, בשים לב לעובדה שמדובר בהרשעה יחידה משנת 2016, בגין עבירות שבוצעו בשנת 2014.

אני זוקף לזכותו של הנאשם את נטילת האחריות למעשיו, כמו גם הבעת החרטה על המעשים, ובפרט את העובדה כי הודאתו בבית המשפט חסכה מהמתלוננת את המעמד הקשה של מסירת עדות נגד בעלה, אבי בנם התינוק.

כן נתתי משקל מסוים לעובדה כי כתוצאה מהמעצר הנאשם בקושי יכול לראות את בנו התינוק, אך בנסיבות תיק זה,

כמפורט לעיל, לא ניתן לתת משקל רב לעובדה זו.

איני יכול לתת כל משקל לטענה בדבר שיקום היחסים בין הנאשם למתלוננת, בהיעדר תסקיר שירות מבחן או כל ראיה של ממש בנדון, מלבד דברי ב"כ הנאשם. כאמור לעיל, דחיתי את בקשת המאשימה לשלוח את הנאשם לשירות המבחן, לנוכח התנגדות הנאשם ובהיעדר רצון להשתתפות בהליך טיפולי, ולמצער שיח ראשוני עם שירות המבחן. בנסיבות אלו, לא ניתן להצביע על סיכויי שיקום של הנאשם, והבעת חרטה כשלעצמה אינה מספיקה לצורך שינוי של דפוסי החשיבה שהובילו גם לביצוע העבירה.

לנוכח כל האמור לעיל, מצאתי לנכון להטיל על הנאשם עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. בשים לב לעובדה שבני הזוג נשואים זה לזה, לא מצאתי כי יש מקום להטיל עונש של פיצוי למתלוננת, וכן החלטתי להימנע מהטלת קנס.

סיכומי של דבר

14. לאור כל האמור לעיל, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

- א. 12 חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו 12.11.22.
- ב. 8 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות במשפחה, לרבות עבירת איומים כלפי בת זוג.
- ג. 6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו, שלא יעבור כל עבירת אלימות שאינה מן העבירות המפורטות בס"ק ב' דלעיל.

זכות ערעור כדין לבית המשפט המחוזי-מרכז.

ניתן היום, כ"א תמוז תשפ"ג, 10 יולי 2023, במעמד הצדדים: ב"כ המאשימה עו"ד שלומי גרינבוים, ב"כ הנאשם עו"ד רן שטרצר והנאשם הובא ע"י שב"ס.